

DESFULLANT RECORDS

Diuen que, qui dies passa anys empeny i així, a cops d'anar empenyen, he arribat sense quasi bé donar-me'n conte, al llindar d'aquella edat en la que els fills, mig fent la rialla mig mostrant-se un xic amoïnats, em diuen: "mare, això és la quarta vegada que ens ho expliques". Llavors sento com la meva llengua es paralitza i em provoca un nus al coll que em fa emmudir de cop, me'ls quedo mirant i és en aquell precís instant quan la meva expressió canvia, la rialla ha fugit dels meus llavis, la mirada se'm perd en l'infinit i, amb prou penes puc pensar. Desitjaria fondre'm, desaparèixer i tot només pel sol fet de no decebre i no avergonyir als qui jo més estimo, als que són carn de la meva carn i vida de la meva vida.

Respiro profundament, intentant embolcallar-me tota jo dels petits/grans moments de la meva vida, d'aquells que revivim despullats d'enganys i desconfiances, de records purs, intactes, eterns...

I així, de mica en mica, començo a desfullar els meus records mentre intento vagament, sense aconseguir-ho, enganyar el meu aspecte a fi d'encobrir tot un reguitzell de sentiments que es desborden amb irrefrenable passió.

El primer record de la meva infantesa, els jocs al carrer en mig de terregalls i grans descampats, perquè així era la nostra Tarragona de fa cinquanta anys. Allí corria amb el cor eixamplat i en plena llibertat muntada en el meu cavall blanc imaginari, acompanyada dels amics, mentre els pares restaven tranquils a casa segurs de que allí mai ens passaria res. De televisor no en teníem, per a què? No el necessitava pas, n'hi

havia prou amb escoltar la ràdio els diumenges al vespre on narraven, de forma magistral, uns contes meravellosos que feien volar la meva imaginació a països llunyans i viure una mil i una aventures sense necessitat de cap tipus d'imatge.

I què dir de la meva adolescència, en mig dels "guateques", la música dels anys seixanta, el primer ball amb aquell noi que m'agradava tant i que, suposadament, havia de ser el meu príncep blau...fins que a la fi es va convertir en una esgarrifosa granota.

I els estira i arronsa amb els pares, perquè la faldilla era massa curta, perquè portava els ulls massa pintats i els llavis massa vermells, perquè a casa tenia que arribar a les deu, perquè aquell noi amb els cabells tan llargs no em convenia, perquè havia d'estudiar més i no sortir tant...

Recordo el meu primer petó revestit d'emocions i amarat de desitjos que es resistien a sortir a la llum. La nostra educació en aquell temps es basava en la por, els pecats i el gran tema tabú per excel·lència: el sexe, del que mai ningú ens podia o volia parlar, pel que em vaig haver d'espavilar, a buscar-me tota sola la vida i la informació.

I el meu casament, de blanc tal com estava manat, perquè el que de veritat contava era el que es veia per fora i no pas el que hi havia a dins... fins que, el dia a dia, em va portar a conèixer la verdadera realitat, a despertar del somni del cavall blanc per començar a fer el meu camí a peu, envoltada de pedres que em dificultaven el pas, però també de flors que, en olorar-les, m'ajudaven a fer-lo més planer.

I després vàreu arribar vosaltres... els meus fills estimats... em passava el dia treballant, marxava de casa abans de sortir el sol i tornava sota la mirada dels estels.

La meva mare, la vostra iaia, m'ajudava en el que bonament podia, però vàreu pertànyer a aquella generació en la que, als 3 mesos com a molt tard, ja havíeu d'anar a la guarderia condemnats a fer el mateix horari que els vostres pares, amb la conseqüent depressió per la meva part i amb un sentiment de culpa que, encara avui, m'acompanya.

I junt amb el vostre pare us vaig pujar, però no amb penes i sacrificis, com a molta gent omplint-se la boca li agrada dir, sinó amb alegria, donant el tot per el tot, amb l'únic orgull sa i bo que hi ha al món, aquell que neix del cor de tota mare i que mou cel i terra a l'hora que s'expandeix com un gas noble que va impregnant tot allò que l'envolta dignificant la seva preuada obra.

I arriba el dia en que la història es repeteix, també us caseu, o us aparelleu o bé us convertiu en parella de fet, tan se val... n'hi ha per a tots els gustos, sexes i edats, perquè el que realment conta i em fa feliç, és que us estimeu de veritat gaudint de la vostra pròpia felicitat.

Passat un temps em convertiu en àvia, i mirant els meus nets em cau la baba i alguna que altra cosa més, mentre se'm buida la butxaca amb massa facilitat. Però si us he de ser sincera he de reconèixer que per a mi, el fet d'arribar a aquesta important categoria, ha estat un gran orgull i lluny de fer-me sentir més gran m'ha fet rejuvenir.

Malgrat la meva edat, els quilos i la poca agilitat, he tornat a estar capaç de saltar amb ells a sobre el llit, de pujar-los a cavallet, de fer-nos pessigolles, de jugar a nines

i a pilota, a fer trencaclosques i a anar junts als escassos -i per desgràcia no massa nets- parcs de la ciutat.

I dia a dia, em vaig adonant que les meves cames ja no són tan àgils, que les mans em tremolen, que els ulls se'm cansen, que el cap se me'n va, que la memòria em falla, però tot i això sempre em queda un temps per jugar amb els meus nets i per parlar amb els meus fills, tot i que a vegades, els hi expliqui la mateixa cosa no quatre sinó quaranta vegades més.

I ara, superades moltes de les etapes de la meva vida, m'adono que em comença a arribar el moment de ser jo mateixa, de pensar una mica en mi, d'estimbar tot allò que m'oprimeix la vida i cremar qualsevol petit vestigi d'odi o de rancúnia, de deixar que la meva pell antiga es podreixi en la terra seca com ho fa la pell d'una serp. De tornar-me àliga que vola majestuosa per les altures en mig de l'aire net de la muntanya, fins a fer despertar de nou el meu esperit salvatge imbuït de noves energies i dolces esperances.

I un cop més, com cada dia, aniré a tocar ferro i mentre acarono la barana del nostre estimat balcó, deixaré que la meva mirada es perdi en el llunyà horitzó, just on mar i cel s'uneixen en una apassionada abraçada, com dos amants; mentre en el meu interior assaboreixo i reflexiono una antiga dita que ara valoro més que mai: "No hem d'afegir anys a la nostra vida, sinó vida als nostres anys".